

POD JEDNOU STŘECHOU

- Řád programu Denní stacionář Litomyšl

Denní stacionář Litomyšl

Ruka pro život o.p.s.

J. E. Purkyně 1126 a 1150, 571 01 Litomyšl

telefon: 461 312 412 nebo 739 963 625

e-mail: litomysl@rukaprozivot.cz

Ruka pro život o.p.s.

sídlo: Taussigova 1889/15a, 180 00 Praha 8 - Kobylisy

ředitelka: Mgr. Lenka Antonie Janišťinová

IČO : 27017699

číslo účtu: 1978381309/0800

telefon: 283 881 666, 733 158 496

email: info@rukaprozivot.cz

www.rukaprozivot.cz

1. O čem bude tato knížka?

Tato knížka je pro lidi,
kteří začínají chodit do Denního stacionáře Litomyšl.

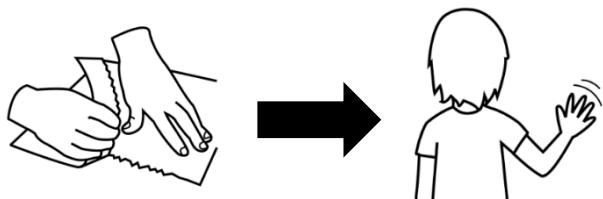

V knížce se dozvíme:

- co je to individuální plánování (na straně 3)
- jaká mám v Denním stacionáři práva (na straně 4)
- co mám dělat, když se mi v Denním stacionáři něco nelíbí (na straně 11)
- jaké mám povinnosti (na straně 13)
- jak se mám chovat, abych neublížil sobě ani ostatním (na straně 14)
- jak si můžu objednat nebo odhlásit oběd (na straně 15)

Knížku si můžu přečíst,
i když už chodím do Denního stacionáře dlouho
a chci si něco zopakovat.

Tím co je napsané v Řádu se musím řídit.
Musí se tím řídit i pracovníci Denního stacionáře.

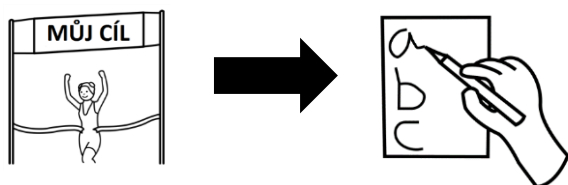
Když nebudu plnit svoje povinnosti
a budu porušovat pravidla napsaná ve smlouvě a v tomto Řádu,
tak se mnou Ruka pro život o.p.s. může ukončit smlouvu.
To znamená, že už nebudu moct do Denního stacionáře chodit.

2. Co je to individuální plánování?

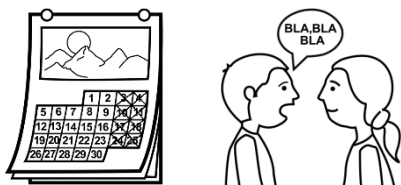

Každý uživatel Denního stacionáře je jiný.
Některý uživatel potřebuje pomáhat více a některý méně.
Některý uživatel se chce zlepšit ve čtení a jiný zase ve vaření.
Proto pracovníci pomáhají každému uživateli naplánovat průběh služby.

S pracovníky naplánuji, co budu v Denním stacionáři dělat
a s čím mi budou pracovníci pomáhat.
Naplánujeme to podle toho,
co mám rád, co mě baví, v čem potřebuji pomoci a v čem se chci zlepšit.
Říká se tomu **individuální plánování**.
Slovo individuální se dá přeložit jako osobní.

Na papír napíšeme,
v čem se chci nejvíc zlepšit
nebo co se chci nejvíc naučit.
Vymyslíme postup, jak mého cíle dosáhneme.
Pak se budu snažit svůj cíl splnit.
Pracovníci mi v tom budou pomáhat.

Každý měsíc si se mnou budou pracovníci povídat o tom,
co jsem v Denním stacionáři dělal
a jak se mi to dařilo a líbilo.

Čím více se do individuálního plánování zapojím,
tím více pro mě bude pobyt v Denním stacionáři zábavný a přínosný.

3. Jaká mám v Denním stacionáři práva?

Moje práva znamenají všechno, co můžu dělat a jak se ke mně ostatní mají chovat.

Ostatní uživatelé Denního stacionáře mají stejná práva jako já. Pracovníci mají také svá práva.

A všichni ostatní lidé mají také svá práva.

Když budu chtít něco dělat, tak při tom nikdy nesmím porušovat práva ostatních lidí. A ostatní lidé nesmí porušovat moje práva.

Pracovníci mi pomáhají, abych mohl svá práva naplnit.

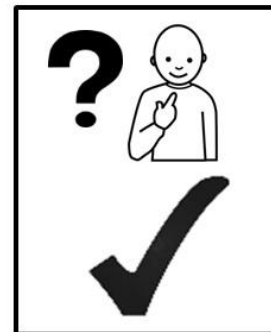
Pracovníci dohlíží na to, aby ostatní uživatelé i pracovníci dodržovali má práva.

Pokud někdo moje práva porušuje, tak mi pracovníci pomůžou se bránit.

Pracovníci se také budou snažit zařídit, aby se to už neopakovalo.

Pokud někdo moje práva porušuje, můžu na to upozornit i sám.

Jak to udělat se dozvím na straně 11.

Můžu si vybrat, kam chci jít, kdy tam chci jít a jak dlouho tam chci být.

V Denním stacionáři můžu chodit do dílen, do jídelny, na záchod, do koupelny, na zahradu a po chodbách.

Do ostatních místností můžu chodit jen se souhlasem pracovníků.

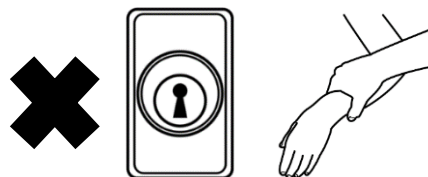
Třeba do kanceláře vedoucí můžu chodit jen se souhlasem vedoucí.

Z Denního stacionáře můžu kdykoli odejít.

Nikdo mě nesmí omezovat v pohybu.

Třeba mě zamknout v místnosti.

Nebo mě držet tak, že se nemůžu hýbat.

Pracovníci mě můžou omezit v pohybu

jenom když vážně ohrožuji svoje zdraví nebo zdraví někoho jiného.

Třeba když budu někoho mlátit.

Nebo když budu chtít ublížit sám sobě.

Nebo když budu chtít jít ven sám, ale bude to pro mě hodně nebezpečné.

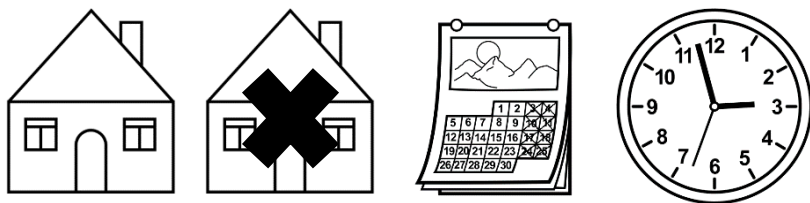
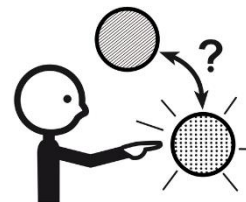
Pracovníci mi pomůžou, když to budu potřebovat.

Třeba mě chytí za ruku na schodech.

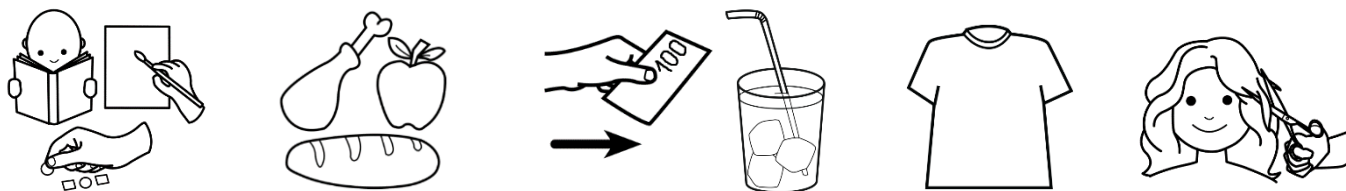
Nebo mi pomůžou najít záchod.

Můžu se sám rozhodnout, co chci a co nechci.

Můžu si vybrat, jestli budu do Denního stacionáře chodit nebo nebudu.
Můžu si vybrat, v jaké dny budu do Denního stacionáře chodit a na jak dlouho.

Můžu si vybrat, co budu v Denním stacionáři dělat a kdy to budu dělat.
Můžu si vybrat, co budu v Denním stacionáři jíst.
Můžu si vybrat, za co na výletě utratím své peníze.
Můžu si vybrat, jaké budu nosit oblečení nebo jaký budu mít účes.

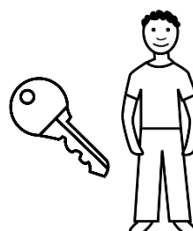

Mám právo rozhodovat o svém zdraví.
Můžu se třeba rozhodnout, jestli budu kouřit, pít alkohol nebo držet dietu.

Mám právo požádat o pomoc při rozhodování.
Můžu požádat o pomoc pracovníky, opatrovníka, rodiče
nebo kohokoli, komu věřím.
Pokud mám podporovatele v rozhodování,
tak mi může pomáhat jen při rozhodování o důležitých věcech.
Co je důležitá věc určil soud.

Můžu požádat o změnu klíčového pracovníka.

Mám právo na soukromí.

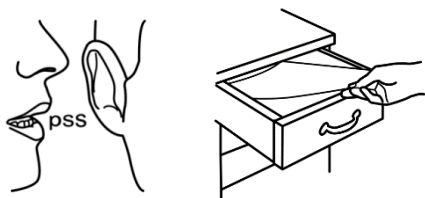
Pracovníci se snaží,
aby do Denního stacionáře chodilo co nejméně cizích lidí.
Když má do Denního stacionáře přijít nějaká návštěva,
pracovníci mi to řeknou dopředu.
Můžu se rozhodnout, jestli se chci s návštěvou potkat nebo ne.

Nikdo na mě nesmí sahat, když si to nepřeji.

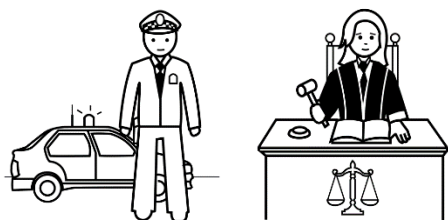

Nemusím se svlékat před nikým jiným.
To znamená, že třeba v šatně nebo v koupelně můžu být sám.
Můžu si vybrat, kdo z pracovníků mi při převlékání a v koupelně pomůže.
Třeba jestli mi pomůže žena nebo muž,
pokud v Denním stacionáři pracují ženy i muži.
Pracovníci se mě vždy zeptají, jestli můžou do šatny nebo koupelny vejít.
Bez mého souhlasu mohou vejít, jen když si myslí, že mi hrozí nějaké nebezpečí.
Třeba že hoří nebo že jsem zraněný.

Pracovníci nikomu neříkají mé osobní údaje,
nikomu o mně nevyprávějí a nikomu neukazují moje soukromé papíry,
pokud si to nepřeji.

Můžu se rozhodnout, kolik toho o sobě povím.
Můžu si vybrat, s kým budu mluvit o svých osobních věcech.
Třeba jestli na schůzku o individuálním plánu pozvu svoje rodiče.

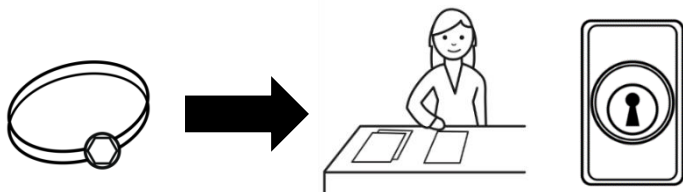
Když se pracovníků na něco zeptá soud nebo policie,
tak jim pracovníci musí odpovědět, i když s tím nebudu souhlasit.

Mám právo na ochranu mých věcí.

Nikdo nesmí používat mé věci, když si to nepřeji.
Třeba nesmí používat můj ručník nebo nosit moje pantofle.

V kuchyni, v koupelně a v šatně mám vyhrazené místo,
kam si můžu svoje věci dávat.

Svoje cennosti si můžu nechat zamknout ve skříňce v kanceláři vedoucí.
Cennosti jsou peníze a drahé věci.
Když se nezamčené věci ztratí,
tak mi je nikdo nezaplatí, ani mi nekoupí nové.

Mám právo na osobní a rodinný život.

Můžu se vídat se svojí rodinou, kamarády a blízkými.
Můžu si s nimi i psát nebo telefonovat.
Můžu si vybrat, s kým se budu kamarádit.

Můžu mít partnerský vztah, pokud to chce i ten druhý.

Nikdo mi nesmí mluvit do osobního života.

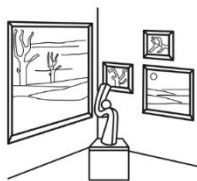
Mám právo mít svou víru, například věřit v boha.

Můžu požádat pracovníky o pomoc nebo o radu.
Třeba když budu chtít napsat dopis kamarádovi.
Nebo když budu chtít bydlet se svým partnerem.

Můžu se zapojit do společenského života.

Můžu chodit s Denním stacionářem ven.

Můžu chodit třeba na výstavy nebo do divadla.

Pracovníci mě budou na tyto akce doprovázet.

Některé akce jsou zadarmo, ale za některé se musí platit.

Platí se také jízda dopravními prostředky, pokud nemám kartičku ZTP/P.

Když bude potřeba zaplatit jízdenku na dopravu nebo vstupné na akci, tak musím jízdenku a vstupenku pro sebe zaplatit.

Cena za jízdenky a vstupenky pro pracovníky se rozpočítá mezi všechny uživatele na akci.

Můžu využívat služby v okolí stacionáře.

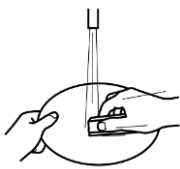
To znamená třeba chodit nakupovat do obchodů nebo do knihovny.

Můžu požádat pracovníky o pomoc nebo radu.

Třeba když budu chtít chodit do nějakého kroužku.

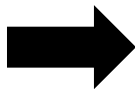
Mám právo na práci a odměnu za ní.

V Denním stacionáři můžu zlepšovat své pracovní dovednosti.

Můžu se třeba učit něco vyrábět, uklízet nebo vařit.

Pracovníci mi také pomůžou s hledáním práce, když budu chtít.

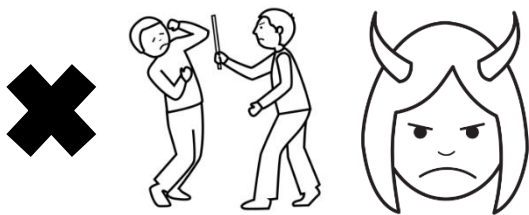
Výrobky a obrazy uživatelů Ruka pro život prodává.

Za vydělané peníze nakupuje další pomůcky na tvoření

a dárky pro uživatele k narozeninám nebo k Vánocům.

Občas také přispívá na akce pro uživatele, třeba zaplatí lístky na výstavu.

Mám právo na to, aby se ke mně ostatní chovali slušně.

Nikdo mi nesmí nadávat nebo ubližovat.

Nikdo mi nesmí dělat věci, které se mi nelíbí.

Nikdo se mi nesmí posmívat nebo upozorňovat na mé postižení.

Pracovníci se chovají ke všem uživatelům stejně.

Pro všechny platí stejná pravidla.

Nezáleží na tom, jakou mám barvu kůže, kolik mám peněz,
jestli věřím v boha a podobně.

Ostatní se mnou musí jednat podle mého věku.

To třeba znamená, že na mě pracovníci nešišlají a netrestají mě.

Můžu si vybrat, jak mi budou ostatní říkat.

Jestli mi budou říkat křestním jménem, příjmením nebo přezdívkou.

Můžu si také vybrat, jestli mi budou ostatní tykat nebo vykat.

Když si lidé tykají, tak říkají: Ahoj, jak se máš?

Když si lidé vykají, tak říkají: Dobrý den, jak se máte?

Mám právo na pomoc, kterou potřebuji.

Kdykoli můžu požádat pracovníky o pomoc.

Můžu také pomoc pracovníků odmítnout.

Pracovníci mi budou pomáhat jen s tím, co sám nezvládnu.

Když se budu chtít něco naučit nebo být v něčem samostatnější,
tak mi s tím pracovníci pomůžou.

Může se stát, že budu mít nějaké problémy nebo přání,
se kterými mi pracovníci nebudou umět pomoci.

Pracovníci mi ale vždy poradí, kde jinde mi s tím pomůžou.

Například mi poví, jakou jinou sociální službu můžu využít.

Mám právo na informace.

Pracovníci mi říkají všechny důležité věci, které se mě týkají.
Informace mi říkají tak, abych jim rozuměl.
Když potřebuji něco zjistit nebo s něčím poradit,
můžu se obrátit na pracovníky.

Můžu se kdykoli podívat, co o mně pracovníci píší do počítače a na papíry.

Mám právo na přiměřené riziko.

Někdo špatně vidí, a proto je pro něj nebezpečné sám přecházet ulici.
Někomu se třesou ruce, a proto je pro něj nebezpečné sám krájet ostrým nožem.
Pracovníci mi vysvětlí, co je nebezpečné pro mě.
Vysvětlí mi, jak se chovat, aby se mi nic nestalo.
Budou se mě snažit před nebezpečím chránit.
Zároveň mi ale pomůžou, aby už pro mě ta věc nebezpečná nebyla.
Třeba mě naučí být samostatnější.

Když budu chtít dělat něco nebezpečného,
i když mi to pracovníci nedoporučili,
tak sepíšeme dohodu.

V dohodě bude napsané:

- co chci dělat
- proč to chci dělat
- co mi hrozí za nebezpečí
- co si o tom myslí pracovníci

Dohodu pak všichni podepíšeme.

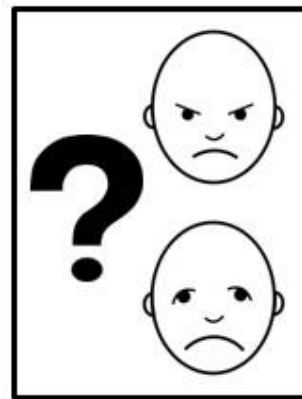

Když budu chtít dělat něco hodně nebezpečného,
u čeho bych se mohl vážně zranit nebo i zemřít,
tak mi v tom můžou pracovníci zabránit.

4. Co můžu dělat, když se mi něco nelíbí?

Všichni pracovníci Ruky pro život si přejí,
aby se mi v Denním stacionáři líbilo
a abych v něm byl spokojený.
Proto chtějí vědět,
co se mi líbí, co se mi nelíbí a co bych si přál.

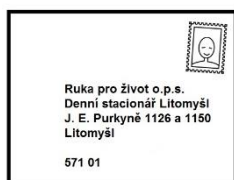

Mám právo říct svůj názor.
Můžu říct co si myslím a co cítím.
Všichni to rádi uslyší.
Nikdo se mi kvůli tomu nebude smát ani se na mě nebude zlobit.

Když mám nějaké přání nebo nápad na zlepšení Denního stacionáře,
tak to můžu říct pracovníkům.
Můžu to říct i na Radě uživatelů.
Rada se koná každý měsíc.
Budeme se na ní domlouvat i na tom,
co budeme dělat, kam půjdeme na výlet
a na dalších důležitých věcech.

Když se mi něco nelíbí nebo se v Denním stacionáři děje něco špatného,
tak si můžu stěžovat.

Stížnost můžu říct na Radě uživatelů.
Stížnost můžu říct i kterémukoli pracovníkovi osobně nebo přes telefon.
Stížnost můžu také napsat.
Nemusím se podepisovat.
Nikdo tak nezjistí, že si stěžuji já.
Tomu se říká anonymní stížnost.

Stížnost můžu napsat do Knihy přání a stížností.
Stížnost můžu napsat na papír a hodit jí do schránky důvěry.
Schránka důvěry i kniha přání a stížností jsou vedle vchodu do šaten.
Stížnost můžu poslat i poštou.
Stížnost můžu napsat na počítači a poslat e-mailem.

Když nevím, jak si stěžovat,
tak můžu požádat o pomoc pracovníky, rodiče nebo další lidi, kterým věřím.

Telefony, poštovní adresy a e-mailové adresy jsou na první stránce této knížky.
Návod jak si stěžovat najdu také v letáčku
“Co mám dělat, když se mi ve stacionáři něco nelíbí?”.
Letáček najdu ve vstupní hale a na nástěnce v šatně.
Letáček si můžu vzít.

Pracovníci mi na stížnost do čtyř týdnů odpoví.
Odpověď na anonymní stížnost (nepodepsanou)
pracovníci napíší na červený papír.
Papír pověsí na nástěnku ve vstupní hale.

Pracovníci se budou snažit problém vyřešit.

Když nebudu s řešením stížnosti spokojený,
můžu se obrátit na některou z těchto organizací:

Správní rada
Ruka pro život o.p.s
Rajmonova 1199/4
182 00 Praha 8

Městský úřad Litomyšl
Odbor školství a sociální péče
Bří Šťastných 1000
570 01 Litomyšl

Krajský úřad Pardubického kraje
Odbor sociálních věcí
Komenského nám. 125
532 11 Pardubice
e-mail: posta@pardubickykraj.cz

Ministerstvo práce a sociálních věcí
Na Poříčním právu 1
128 01 Praha 1
e-mail: posta@mpsv.cz

Liga lidských práv
Bratislavská 215/31
602 00 Brno
e-mail: brno@llp.cz

Občanská poradna
prostory Nového kostela,
Moravská 1222
570 01 Litomyšl
e-mail: poradna@policka.cz

Veřejný ochránce práv (ombudsman)
Údolní 658/39
Brno, 602 00
telefon: 542 542 888 nebo 542 542 111
e-mail: podatelna@ochrance.cz

Český helsinský výbor
Štefánikova 21
150 00 Praha 5
telefon: 220 515 188
e-mail: socialnisluzby@helcom.cz

Když už nebudu chtít do Denního stacionáře chodit,
tak je potřeba to říct vedoucí.
Vedoucí mi pomůže ukončit smlouvu.
Vedoucí mi poradí, co můžu dělat dál,
abych se měl co nejlépe.

5. Jaké jsou moje povinnosti?

Moje povinnosti znamenají všechno,
co musím nebo nesmím dělat.

Musím se řídit tím, co je napsané ve smlouvě a v tomto řádu.
Musím platit včas za jídlo a za pomoc pracovníků.

Měl bych plnit všechny dohody s pracovníky a s ostatními uživateli.

Musím se k ostatním chovat hezky.

Nesmím nikomu nadávat.

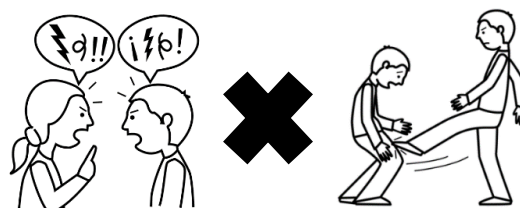
Nesmím se nikomu posmívat.

Nesmím nikomu ubližovat.

Nesmím nikoho bít nebo se s ním prát.

Nesmím ostatním dělat věci, které se jim nelíbí.

Třeba na někoho sahat, když se mu to nelíbí.

Nesmím svým chováním omezovat ostatní.

Třeba si v dílně nahlas pouštět muziku,
když to ostatním vadí.

Nesmím v Denním stacionáři pít alkohol nebo brát drogy.

Do Denního stacionáře nesmím vodit zvířata.

Někteří lidé nemůžou do Denního stacionáře chodit,
protože by jim pracovníci neuměli pomoci.

Nebo protože by mohli ublížit ostatním uživatelům a pracovníkům.

Do Denního stacionáře nemůžou chodit lidé:

- kteří mají nějakou nakažlivou nemoc
- kteří nevidí nebo neslyší
- kteří nerozumí českému jazyku
- kteří mají vážnou duševní nemoc
- kteří celý den potřebují pomoc zdravotní sestry
- kterým lékař docházení do Denního stacionáře nedoporučí
- kteří ubližují nebo nadávají jiným lidem nebo schválně rozbíjí věci.

Když pro mě bude platit některá z těchto věcí,
tak to musím nahlásit poskytovateli.

6. Jak neublížit sobě ani ostatním?

Musím se chovat tak, abych neublížil sobě ani ostatním.

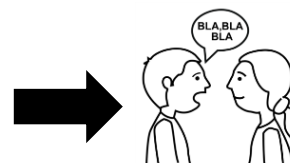

Když hrozí nějaké velké nebezpečí, tak se musím řídit pokyny pracovníků.

Všechny důležité věci musím říct pracovníkům.

Důležité věci jsou:

- když je mi špatně,
- když vím, že je někomu špatně,
- když se něco rozbije nebo porouchá,
- když někde teče voda,
- když je na podlaze něco rozlitého,
- když někde hoří,
- když někdo někomu ubližuje nebo se k němu nechová hezky.

Nesmím zapalovat oheň.

Nesmím kouřit v budově Denního stacionáře.

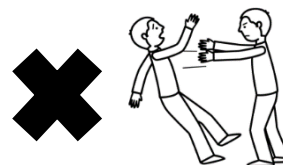
Po dohodě s pracovníky můžu kouřit na zahradě na určeném místě s popelníkem.

Nestrkám do nikoho, ani do jeho židle.

Když odcházím od stolu, vždycky zasunu židli.

V Denním stacionáři chodím pomalu, neběhám.

Nechodím s žádnými ostrými předměty – nůžkami, noži a podobně.

Ostré předměty nikdy nepokládám na židli ani na zem.

Když pracuji s elektrospotřebiči,

to znamená hlavně s rychlovarnou konvicí, sporákem, mixérem a žehličkou, tak by u toho vždy měl být pracovník.

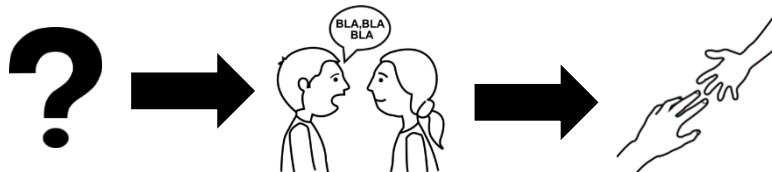
S horkou vodou v rychlovarné konvici nechodím,

čaj si zalévám na pracovní ploše vedle dřezu.

Při pouštění vody vždy nastavím páčku na studenou vodu,

teprve potom pustím vodu

a postupně přidávám teplou tak, abych se neopařil.

Když mi něco nejde nebo si nejsem jistý, tak požádám pracovníka o pomoc.

7. Jak si můžu objednat a odhlásit oběd?

Oběd si můžu vybrat z jídelníčku.

V jídelníčku je několik jídel na každý den.

Jídelníček visí na nástěnce v kuchyni.

Nejpozději do středy musím pracovníkům říct, jaké obědy jsem si vybral.

Obědy si vybírám vždy na následující týden.

Když nebudu moct do Denního stacionáře přijít,

tak musím do Denního stacionáře zavolat a objednávku jídla zrušit.

Zavolat musím nejpozději den předem do jedné hodiny odpoledne.

Oběd na pondělí se dá zrušit nejpozději v pátek,

protože v sobotu a neděli je Denní stacionář zavřený.

Když objednávku nezruším včas, tak budu muset jídlo zaplatit.

Oběd mi ale může někdo blízky z Denního stacionáře vyzvednout.

Vyzvednout mi ho musí ještě ten samý den.

Oběd si pak můžu sníst doma.

[illegible]

Pod jednou střechou – Řád programu Denní stacionář Litomyšl
Platí od 1. června 2016
Stránka 16 z 16